

Ujlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

2013. január

„Nézzétek őt az Örök Király lányát” Szent Margit üzenete korunkban

Budapest szentjének, Árpád-házi Szent Margitnak égi születésnapját január 18-án ünnepeljük. Az elmúlt években hagyománnyá vált, hogy a margitszigeti kolostor romjainál, ahol IV. Béla lánya szerzetesként élt, és ahol sírja ma is látható, a mindenkori esztergomi érsek hazánkért szentmise áldozatot mutat be. Az ünnepélyes szentmisét idén Dr. ERDŐ PÉTER bíboros úr január 20-án, vasárnap délelőtt 11 órakor celebrálja. A fontos egyházi és társadalmi eseményre mindenkit szeretettel hívunk és várunk.

Szent Margit ünnepe jó lehetőséget ad számunkra, hogy felidézzük életét, és korunk számára megfogalmazzunk erkölcsi üzenetét. Ennek az üzenetnek a kiindulópontja lehet kortársainak vallomása. A történeti leírások szerint, amikor Róbert esztergomi érsek felemelte a fátylat a halott Margit arcáról így szólt a körülötte álló gyászolókhoz: „*Ne sírjatok, hanem nézzétek őt az Örök Király lányát, mert a feltámadás jele van az arcán*”. Az írások nem szólnak arról, hogy a főpap pontosan milyennek látta IV. Béla király lányának az arcát, mi azonban történelmi ismereteink alapján megrajzolhatjuk azokat a vonásokat, amelyek Margitot szentté, és válsággal küszködő korunk számára példaértékűvé tették.

Történetírók azt állítják, hogy Szent Margit mások terheit hordozó és engesztelő lelkülete valószínűleg egy gyermekkori eseményhez köthető. A tanúk emlékezete szerint, kislányként, még a veszprémi domonkos kolostorban, gyakran bement a templomba, és az oltár előtt imádkozott – ahogy ezt a szerzetesnővérektől látta. Az egyik alkalommal felfigyelt az oltár felett levő feszületre, és megkérdezte a nővéreket, hogy az, aki a keresztfán van, miért tárja ki a karját. Amikor elmondták neki, hogy Jézus Krisztus látható a kereszten, aki vállalta a halát, hogy

minket, embereket a *bűneinktől megváltson*, elsírta magát. Később ez indíthatta őt arra, hogy ő is áldozatot vállaljon a bűnösökért.

A kor pedig, amiben a kiráylány élt, bőven kínált lehetőséget az engesztelő életre. Az országot a tatár had feldúlta és kifosztotta, és csak a gondviselésnek köszönhető, hogy a nagykán halála után Batu kán és serege elhagyta az országot. Az ország állapotát leíró dokumentumok szerint a tatár sereg nem csak a földeken és a településekben, hanem az emberi lelkekben is fájó nyomokat hagyott. A királyi udvarban megosztottság lett úrrá, mert IV. Béla és fia a későbbi V. István között háborúskodás tört ki, amely hatással volt az egész ország

életére. A Nyulak szigetén apácaként élő Margit ekkor ismerete fel a küldetését: Jézust követve, életét Jézushoz kapcsolva *neki is áldozatot kell vállalni nemzetéért*. Ezért utasította vissza, édesapja és édesanyja akarata ellenére a lengyel, majd a cseh király házasságkötési szándékát. Számolva azzal is, hogy sokak szemében politikailag hátrányos helyzetbe hozza az országát. Ő

azonban tudta, hogy hitével és erkölcsi példájával többet adhat nemzetének.

Mit üzen Szent Margit élete az évszázadok távlatából?

Korunkban a *másokért vállalt áldozat* különösen fontossá vált. A válság kitöréséig sokak számára úgy tűnhetett, hogy a fogyasztói társadalomban tapasztalható viszonylagos jólét még sokáig könnyen fenntartható. Mára azonban világossá vált, hogy az emberi méltóságnak megfelelő életet, csak a közösségért vállalt áldozatok árán lehet fenntartani. Ez az áldozat magában foglalja az egyéni önmegtagadást, a lemondást, és mások szolgálatát. Szent Margit élete, és „égbe ívelő szép útja” irányt mutat számunkra.

Ferenc atya

Újév 2013.

Az újév kezdetén, éppen csak lezárva az elmúlt előző évet, már előre tekintünk, várva, hogy mit hoz számunkra ez az újesztendő, mit és hogyan fogunk tudni megvalósítani elképzeléseinkből, terveinkből. Mi katolikus keresztények abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy ez az évkezdés valójában már folytatás: az adventtel elkezdődött „új” egyházi évben ugyanis már javában benne vagyunk – így aztán az adventi felkészülés után, a Karácsony kegyelmeivel is megerősítve, mintegy „repülőrajttal” indulhatunk az újévi napoknak. Folytatódik tehát az elmúlt év októberében elkezdődött *hit éve*, amelytől oly sokat várunk – és amit még inkább fel kell ismernünk: amely oly sokat vár tőlünk! Éppen ez az, amit a most kezdődő újévben szeretnénk megújult erővel megvalósítani, és ha valamiben szükségünk van az év elején szokásos újakezdési elhatározások terén, az pontosan az, hogy engedjük a hitünket kiteljesedni és ezért tegyünk is meg minden tőlünk telhetőt!

Amire nem számíthatunk, az az, hogy a körülöttünk lévő világ, amelyben élünk, az újesztendőben hirtelen csodásan megváltozik, és minden tekintetben azokat az értékeket kezdi el valóban értéknek tekinteni, amelyek a mi hitünk szerint is az igazi értékek. Fontosabb kérdés, hogy mennyire számíthatunk magunkra e tekintetben, mennyire vagyunk, leszünk képesek mi magunk felismerni a mindennapok szorításában, hogy mi az, amihez feltétlenül ragaszkodnunk kell, amiért mindent meg kell tennünk, és melyek azok a dolgok, amelyek nem igazán szükségesek számunkra, csak azért látjuk annak, mert az a közeg, amelyben mindennapjainkat éljük, fontosnak és elengedhetetlennek állítja be azokat. Futunk utánuk, csak

nehogy aztán úgy járjunk, hogy amikor a most kezdődő újév is a végéhez közeledik – sajnos mindig gyorsabban, mint gondoljuk – kelljen rájönnünk, hogy az igazán lényeges dolgokra, pontosabban arra az egyre, ami valóban lényeges, már megint csak a maradék idők – időmaradékok – jutottak. Ha csak saját magunkra számíthatnánk, bizony könnyen előfordulhat, hogy a korábbi évekhez hasonlóan valóban így járunk – de hát nem vagyunk egyedül! Különösen fontos, hogy a hit évében a közösségben, együtt is, meg tudjuk élni a közös hitünket, kölcsönösen megvigasztalódva és megerősödve egymás hitében. Az előttünk álló esztendőben szeretnénk tehát jobban kihasználni a közös imák, elmélkedések adta lehetőségeket – és együtt megtapasztalni, hogy a közösségeinkben aztán végképp nem vagyunk egyedül, „ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20), tehát az Úr Jézus is velünk van.

Gyakorta úgy érezzük, hogy ebben a válságoktól sújtott és kétségekkel terhelt világban már komoly teljesítmény, ha az előző – egyéni és közösségi – elhatározásainkat szépen teljesítjük: az újesztendőben mégsem elég csak magunkra és a közösségeinkre gondolni, hanem azt is szem előtt kell tartanunk, hogy küldetésünk van a hit továbbadására, mások számára vonzóvá és hozzáférhetővé tételére is. Azok számára is, akiket eddig még nem érintett meg a hit ereje és mélysége, vagy akik esetleg eleve elutasítják azt. Hogy ennek a küldetésnek a teljesítése egyáltalán lehetséges legyen, ahhoz szüntelenül kérünk kell Mennyei Atyánk kegyelmét, követnünk a Szentlélek sugallatát, hogy az újesztendőben valóban Krisztus nevében cselekedve mi is részt tudjunk venni parancsának teljesítésében: „Menjetek, tegyetek tanítványommá minden népet!” (Mt. 28,19).

Fogadjuk örömmel és hálával ezt az újesztendőt, amelyet ajándékolunk – hiszen az *idő* a legnagyobb ajándék, amit mi kaphatunk és másnak is adhatunk! Fogadjuk el ezt az újévet, mint Isten kegyelmének hordozóját – minden benne rejlő lehetőségével, előre látható és előre nem látható szépségével és nehézségével, bízva Jézusnak a minden újesztendőre érvényes ígérésében "Íme, én veletek maradok mindörökké, a világ végezetéig."

Fejérdy Tamás

Imahét

A Krisztus-hívők egységéért
2013. január 20-27.

Kedves Testvérek!

Az idei évben a hagyományos Ökumenikus Imahét január 20-27 között kerül megrendezésre. A nyitó istentisztelet a Budapest-Fasori Evangélikus Templomban (VII. kerület, Városligeti fasor 17-21.) 2013. január 20. vasárnap 18 órakor kezdődik. Az igehirdetést Dr. Erdő Péter bíboros, prímás és a MEÖT elnöke Steinbach József református püspök végzi.

Az imahét témája - Mikeás próféta 6, 6-8 írásai alapján - arra keresi a választ, hogy mit kíván tőlünk az Isten?

„Mivel állhatok az Úr elé, mivel borulhatok a magasságos Isten elé? Álljak oda égő-áldozatokkal, egyesztendős borjakkal? Kosok ezreiben telik-e az Úrnak kedve, vagy áradó olajpatakokban? Feláldozom-e elsőszülöttemet vétkemért, méhem gyümölcsét saját bűnömért? „Megmondták neked, ó ember, mi a jó, és mit kíván tőled az Úr. Semmi mást, mint hogy váltsd tettekre az igazságot, szeresd hűségesen, és járj alázatosan a te Isteneddel.”

Az egyetemes imahét programjának köszöntője figyelmeztet bennünket arra, hogy a Mindenható szeretetére az embernek egyénileg és közösségekben is választ kell adnia. Teljes szívünkkel, teljes lelkünkkel és minden erőnkkel viszont kell szeretnünk. Hódolatunkat nemcsak imában, istentisztelet végzésében, hanem embertársaink iránti elkötelezett szeretetünkben, szolgálatunkban valósíthatjuk meg, ahogy ezt Krisztus tanította nekünk: „Amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek”.

A 2013-as év Ökumenikus Imahét anyagának összeállítása az Indiai Keresztyén Diákmozgalom, az Indiai Katolikus Egyetemi Szövetség és az Indiai Egyházak Ökumenikus Tanácsa közre-működésével készült, ami azért jelentős, mert az indiai keresztények közel 80 %-át az indiai társadalom legszegényebbjéi, a „kaszon kívüliek”, a társadalmilag kivetettek, a dalitok alkotják. Ők minden vonatkozásban elnyomottak, kulturálisan alárendeltek, és sajnos, egyházaik is tanításaikban nagyon megosztottak.

Ebben az összefüggésben merült fel annak gondolata, hogy az Egyetemes Imahéten vizsgáljuk azt, „mit kíván tőled az Úr?” Mikeás írása remény és gyógyír az ő

fájdalmaikra is. Hiszen ő ítélet mond az embernyúzókról, a megvesztegetett bírákról, akikből hiányzik az igazságosság lelkülete. Megmutatja az utat is, merre kell keresni a megoldást, „Gyertek... menjünk fel az Úr hegyére, Jákob Istenének templomába, hogy tanítson meg minket útjaira, és a szabadulást jövendől, mert aki Betlehemben születik, kiterjeszti hatalmát a föld határáig, „Ő maga lesz a béke”. Mikeás tudatosítja azt is népében, hogy Isten szabadította ki őket Egyiptomból, és arra hívta őket, hogy igazságban, békében éljenek, de az Istennel való szövetség az elköteleződést jelent- Nem arra, hogy üres rítusokban mutassanak be

áldozatot, hanem arra, hogy igazságosságban, szeretetben és alázattal járjanak együtt az Istennel.

Az Imahét témája napokra lebontva a Következő:

Első nap: Beszélgetés az úton

Párbeszéd az elválasztó falak lebontásának fontos eszköze.

Második nap: Úton Krisztus megtörtetett testével

A keresztre feszített Krisztus és a világ megtörtetett népei - köztük a dalitok – szolidaritás elismerése.

Harmadik nap: Úton a szabadság felé

Ma arra nyerünk meghívást, hogy azoknak a közösségeknek a küzdelmét ünnepelejük, akik világunkban elnyomottak. Ilyenek a dalitok.

Negyedik nap: Úton, mint a föld gyermekei

Függő viszonyban vagyunk egymással és a teremtett világgal. Eltűnődve a javak igazságos elosztásán, a környezetvédelem sürgős felhívásán a keresztények. Bizonyosátevő életre kapnak meghívást.

Ötödik nap: Úton Jézus barátaiként

A barátság és szeretet bibliai képére figyelünk, amelynek modellje az Isten, emberek iránti szeretete. Az egyházban mindenki egyenlően Krisztus barátja.

Hatodik nap: Úton, akadályokon át

„Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.”

Hetedik nap: Úton szolidaritásban

Az egyház arra nyert meghívást és arra nyert felhatalmazást, hogy osztozzon mindenek szenvedésében, a szegények, a szükségben levők és a kirekesztettek és ügyének képviselésével és az irántuk való gondoskodással.

Nyolcadik nap: Ünnepelve az úton

Az ünneplés az Istenben és az Isten igazságosságában való reménység jele. Annak a reménységnek is jele, hogy a mi egységünk egyszer valósággá lesz, akkor és úgy, ahogy az Istennek tetszik.

Mi is úton járunk, mint elődeink tették. „Ez azt jelenti, hogy az igazságosság, az irgalmasság, az alázat útján

járunk.” A Hit Évében különösen keressük ennek az útnak a mélységeit, összekapcsolódásunk lehetőségeit. Az előttünk álló nyolc napban szeretnénk más felekezeti testvéreinkkel imában összekapcsolódva a Szentháromság elé térdelni, s kérni, hogy az év minden napján úgy tudjunk egymás felé fordulni igazságban, alázatban, kölcsönös szeretetben, hogy az mindenkor Isten tetszésére legyen.

Kedves Testvérek! Ez úton szeretném megköszönni Nektek, hogy az előző évben oly nagy számban vettetek részt a kerületi templomokban az imaesteken, és végig kitarottatok az imádkozó, szívet melengető együttléteken. Újra hívlak Benneteket a közös imákra. Legyünk sokan, szeretettel testvéreinkhez a szívünkben élő hit örömeit.

Részletes kerületi programjainkat később fogjuk hirdetni.

Kerek Imréné

Dicsőítés és bűnbánat

Nehemiás könyve 9. fejezet 1-6. versek

1 Majd ... egybegyűltek Izrael fiai. Böjtöt tartottak, zászka öltöztek és port hintettek a fejükre. **2** Izrael fiai ... odaálltak, és megvallották saját bűneiket meg atyáik vétkeit. **3** (A leviták) odaálltak a helyükre és a nap negyedrésszében felolvastak az Úrnak, Istenüknek törvénykönyvéből, aztán a nap egy másik negyedében bűnvallomást tettek és leborultak az Úr, az ő Istenük előtt. **4** A ... leviták ugyanis felléptek az emelvényre és hangos szóval kiáltottak az Úrhoz, az ő Istenükhöz. **5** Majd így ... szóltak: »Rajta! Áldjátok az Urat, a ti Isteneteket örökkön-örökké! Áldott legyen dicsőséges és magasztos neved minden áldással és dicsérettel! **6** Te vagy az Úr! Egyedül csak te! Te alkottad a mennyet, a legmagasabb mennyet is minden seregével együtt; a földet és mindent, ami rajta van; a tengereket és mindent, ami bennük van. Te adsz éltet mindezeknek, s a mennyei sereg leborulva imád téged.

Lehet arra hivatkozni, hogy valaki azért cselekedett vagy mulasztott Isten akaratához képest, mert nem tudta, hogy Ő mit kíván meg tőlem. Lehet, hogy ez igaz. De két dolgot nem szabad elfelejteni. Egyrészt megtettem-e minden, hogy az Ő akaratát megismerjem? Mert ez bizony minden embernek kötelessége: keresni az igazságot és ennek megfelelően élni. Másrészt minden emberben működik a lelkiismeret, amely felment vagy elítél cselekedeteink és mulasztásaink alapján. Van ugyan téves lelkiismeret: némelyeknél ez túl szigorú, másoknál – ez a többség – túl laza. De mindenkiben, mindenkor működik, nem lehet tehát azt állítani, hogy nem tudtam, nem tanultam a tízparancsolatot, nem tudtam, hogy lopni, csalni, parázna módon élni nem szabad.

Az Isten irgalmas, de ehhez bűnbánat kell. Látnom kell, hogy kivel szálltam szembe, értenem kell, hogy az engem

végtelenül szerető Alkotómmal szálltam szembe. Aztán, ha megbántam a bűnömet, el kell mennem gyónni. Mert feloldozást csak ott kaphatok. Még ma, még most, amikor éppen itt az alkalmas idő a megtérésre.

Keressétek az Urat, amíg megtaláljátok, hívjátok segítségül, amíg közel van! Hagyja el útját a gonosz, és gondolatait a bűnös; térjen vissza az Úrhoz, mert megkönyörül rajta, Istenükhöz, mert bőkezű a megbocsátásban. (Iz 55,6-7)

Baltház Zsolt

Zsinati morzsák

„Az Egyház közösségébe azok épülnek be teljesen, akik Krisztus Lelkének birtokában az Egyház egész berendezését és az üdvösség minden eszközét benne elfogadják, és látható közösségében – a hitvallás, a szentségek, az egyházkormányzat és az egyházi közösség kötelekeivel – kapcsolódnak Krisztushoz, aki Egyházát a pápa és a püspökök által kormányozza.” (Lumen Gentium 14.)

Kedves Testvérek!

Minket mindnyájunkat a Szentlélek éltet, akit megkaptunk keresztségünkkel és akiben megerősödünk bérálásunkkor. Isten egyházához tartozunk tehát - de ténylegesen?! Gondolkodtunk már azon, elfogadjuk-e berendezését, élünk-e az üdvösségre segítő eszközeivel? Úgy gondoljuk esetleg, hogy ezek idejétmúlt dolgok, és elegendő, ha a „magunk módján” hiszünk? Netán úgy véljük, sok minden van az Egyház tanításában, amivel nem értünk egyet és ezért el sem fogadjuk? A Hitvallás számunkra csak egy megszokott imádság a misében, vagy valóban hisszük-e minden mondatát? Élünk-e rendszeresen a szentségek kegyelmi ajándékaival? Elfogadjuk-e az egyházi irányítás döntéseit, állásfoglalásait és azok szellemében éljük-e keresztségünket? Valóban az egyház közösségébe tartozunk, vagy csak eljárunk templomba, és ezzel megelégszünk?

Testvérek, aki nem fogadja el az Egyházat úgy, ahogy van (hibáival, tökéletlenségeivel együtt), az a Jézus által szándékolt hívő közösséget nem fogadja el, s vele Őt magát sem. Aki válogat a tanításban és csak azt tartja meg, ami számára kedvező, az nem a szűk ösvényen jár. Aki nem éli meg mindennapjaiban a Hitvallást, az nem hiteles

keresztény. Aki nem él (rendszeresen) a szentségek kínálta lehetőséggel, az Isten sok kegyelméről mond le. Aki nem a (kisebb-nagyobb) közösség részeként éli keresztségét, az megfosztja magát annak megerősítő, támogató, segítő szeretetétől.

Törekedjünk tehát arra, hogy mindennap szorosabbra fűzzük kapcsolatunkat Jézussal, megtalálva helyünket Egyházának közösségében, és szentségei által megerősödve, hitelesen képviseljük Őt a világban.

Budapest, 2012. december 20.

Jüling Erika

Babits Mihály Halvány téli rajz

Milyen fehér csöndesség ez!
Messze házunk télben ül.
Gyere az ablakhoz, édes!
Csókolj meg és nézz körül!
Süt a nap, elállt a hó már,
mégis pelyhek hullanak:
puhán, halkán, pehelymód száll
pillanat és pillanat.

Gyere, édes, az ablakhoz,
tekints szét az udvaron!
Nézd, a friss, a lágy, a vaskos
szőnyegen még semmi nyom!
Csak a kis szolgáló lába
rajzolódik halavány,
s elvész, mint a Szaharába
egy zarándok karaván.

Szalma közt fagyottan áll a
kert füzes mélyén a kut
intve dermedt jégszakálla
hogy az év, mint óra, fut.
Jertek apró, jertek sűrű
pillanatok pelyhei
jobban mint e szalmagyűrű
szívünk kútját védeni.

Milyen furcsa füstünk árnya
a túlsó tető haván:
mintha távol emlék szállna
rokon szívbe tétován.
Ki gondolhat ránk e csöndben,
míg körülvattáz a hó?
Titkos lánc nyúl át a földön
összekötve aki jó.

Eugi

Családi események decemberben:

A keresztség szentségében részesültek:

December 30: Baranyai Lilla Anna

Örök hűséget esküdtek egymással:

December 15: Orosz Attila és Makai Erzsébet

Halottaink:

Kovács Ferencné (82), Juhász Gyuláné (82),
Patakiné Varga Katalin (74), Veress Bulcsú (71), Platthy Bertalanné (95),

Plébániánk rendszeres programjai

Miserend:

Újlaki plébániatemplom:

hétköznapokon: 6³⁰ és 18⁰⁰

vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Szent Mihály kápolna:

minden hó első vasárnap 16⁰⁰

minden hó 18-án 16⁰⁰ (kiv. január)

Szent István kápolna:

hétköznapokon: 17³⁰

vasárnap 9⁰⁰ és 11⁰⁰

Gyóntatás:

hétfő, kedd, szerda:

esti szentmise előtt

csütörtök: esti szentmise után

péntek: 17³⁰ – 18³⁰

vasárnap: 10⁰⁰ – 11³⁰

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti szentmisék után ½ 8-ig.

Zsolozsma:

kedd, péntek 7⁰⁰, vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én az este 6⁰⁰ (vasárnap a reggel 9⁰⁰) órai szentmisét.

Gyermeket váró házaspárokért ajánljuk fel minden hónap első szombatján az esti 6 órás szentmisét.

Minden hónap első keddjén papokért imádkozunk az esti szentmise után a Szent Erzsébet hittanteremben.

Plébániánk rendszeres programjai:

Iroda

(Bécsi út 32. Tel: 335–3573):

Hétfő, péntek 10⁰⁰ – 12⁰⁰,

kedd, szerda, csütörtök

16⁰⁰ – 18⁰⁰.

Karitás: (Bécsi út 18.):

hétfő 17⁰⁰ – 19⁰⁰

Könyvtár:

vasárnap 9⁰⁰ – 10³⁰ között.

Nyugdíjas klub: minden kedden délelőtt 10⁰⁰ órakor a Szent Erzsébet teremben.

Teadélelőtt: a hónap második vasárnapján a 9⁰⁰ órai szentmise után, a Szent Erzsébet teremben.

Kóruspróbák: hétfőn és csütörtökön 19⁰⁰–21⁰⁰ a Szent István teremben (Felhévízi u. 2.) Minden érdeklődőt szeretettel várunk személyesen a próbákon, vagy telefonon: Török Andrea karnagy, 20/483-0149

Aki az egyházi hozzájárulást (adót) banki átutalással szeretné rendezni, megteheti ezt a plébánia OTP Banknál vezetett 11702036 - 20546803 számú számlájára történő befizetéssel.

A jótékony célú adományokat köszönettel vesszük az Újlaki Sárlos Boldogasszony Alapítvány OTP Banknál vezetett 11702036-20644877 számú számlájára történő befizetéssel, illetve banki átutalással.

Újlaki Hangok az Újlaki Katolikus Plébánia lapja, megjelenik havonta.

Kiadja: Újlaki Sárlos Boldogasszony Plébánia, 1023 Budapest, Bécsi út 32.

Felelős szerkesztő: Dr. Beran Ferenc plébános. Cikkeket, híreket az plebanos@ujlakitemplom.hu címre, vagy a Felhévízi úti postaládába várjuk. **Lapzárta:** minden hónap 20-a.